

Tarih: 05-10-2018

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَثَلُ الَّذِي يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لَا يَذْكُرُ مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ.

KALPLER ANCAK ZİKİRLE HUZUR BULUR

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz, müminler hakkında şöyle buyuruyor: **“Onlar, kalpleri Allah’ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.”**¹ Okuduğum hadisi şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Rabbini zikreden ile zikretmeyenin durumu, diri ile ölünün durumuna benzer.”**²

Kardeşlerim!

Göklerin ve yerin mülkü Allah’a aittir. Göklerde ve yerde bulunan her şey, âlemlerin yaratıcısı olan Allah’ı, kendilerine özgü bir lisanla tespih ederler. Kerim Kitabımız, bu hakikati şu ifadelerle bize haber verir: **“Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar Allah’ı tespih ederler. Her şey O’nu hamd ile tespih eder. Ancak, siz onların tespihlerini anlamazsınız.”**³

Kıymetli Kardeşlerim!

Zikir, Allah’ın birliğini, sonsuz kudretini ve yüceliğini dile getirmek, O’nun nimetlerini tefekkür etmektir. Zikir, gündelik hayatın ruhlarımızı, kalplerimizi yorgun düşüren çekişmelerinden, meşgalelerinden uzaklaşıp Rabbimizin rızasını aramaktır. Bir duruş, bir diriliştir zikir. Özümüzdeki, sözümüzdeki, gözümüzdeki, hâsılı bütün benliğimizdeki hakkı-hakikati perdeleyen her türlü örtüyü, kaldırmaktır, her türlü gafletten kurtulmaktır. Zikir, bizi Rabbimizden uzaklaştıracak her şeyi kalbimizden söküp atmaktır. Zikir, hamd ile Allah’ı tesbih etmek ve O’na gönülden ibadet etmektir.

Kardeşlerim!

Zikir, dil, kalp ve bedenle olur. Dil ile zikir, Allah’ı anmak, O’na yalvarıp yakarmak, hak ve hakikati söylemektir. Kalp ile zikir, Allah’ın varlığı ile ilgili her türlü şüpheden uzaklaşıp O’nun muhabbetiyle hemhal olmaktır. Beden ile zikir ise tüm benliğimizle Allah’ın

rızasını aramaktır, varlığımızı ve imkânlarımızı O’nun yolunda seferber etmektir, O’nun emirleri doğrultusunda bir hayat sürmektir.

Kardeşlerim!

Allah’ı zikir, kalpleri sükûnete erdirir, ruhları besler, akılları doğru hedefe ulaştırır. Kulu, gafletten, karamsarlıktan, umutsuzluktan korur, hayatı anlamlı kılar. İnsan, zikir sayesinde sahipsizlik ve yalnızlık duygusundan uzaklaşır, kendisini her daim muhafaza eden bir sahibinin olduğu bilincine varır. Bizi en güzel şekilde yaratan, başta akıl olmak üzere türlü nimetlerle donatan Rabbimizi zikretmemek, O’nu unutmak, O’nun razı olmayacağı bir hayat yaşamak ne vahim bir gaflettir! Zira Yaratanı kaybeden, varlık adına ne bulmuştur ki?

Kardeşlerim!

Üzülerek belirtelim ki, dünya meşgalesi kimi zaman kalplerimizi ve benliğimizi öylesine kuşatıyor ki; bizleri yaratılış amacımızdan ve Rabbimizin rızasından uzaklaştırıyor. Zaman zaman dillerimiz zikrin tadını, kalplerimiz zikretmenin huzurunu, vicdanlarımız zikirle geçen zamanların bereketini unutuyor. Zikirden mahrum hayatlarımız adeta kurak çöle dönüşüyor. Bazen mutluluğu geçici tutkulara arıyoruz. Bu tutkular, doğru düşünmemize, doğruyu dinlememize ve dillendirmemize adeta perde oluyor. Oysa Yüce Rabbimiz, geçici nimetlere tutkuyla bağlanmama ve kendisini bir an olsun unutmama konusunda bizleri şu şekilde uyarıyor: **“Ey iman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız sizi, Allah’ı anmaktan alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa, işte onlar ziyana uğrayanların ta kendileridir.”**⁴

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz, dilimizle, kalbimizle ve bedenimizle her daim Rabbimizin rızasını arayalım. Allah’ın lütfettiği ömrümüzü zikrin aydınlığında hayırlı ve faydalı işlerle değerlendirelim. Rabbimizin bize bahsettiği her bir organımızın, sağlığımızın, her bir anımızın, nimet olduğu kadar birer emanet olduğunun bilincinde olalım. Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in şu duası ile bitirmek istiyorum: **“Rabbim! Beni sana çokça şükreden, seni çokça zikreden, senin azabından çekinen, sana hakkıyla itaat eden, sadece senin için eğilen, daima sana yalvarıp yönelen bir kişi eyle!”**⁵

Hollanda Diyanet Vakfı

¹ Ra’d 13/28.

² Buhârî, Deavât, 66.

³ İsrâ, 17/44.

⁴ Münafikun, 63/9.

⁵ İbn Mâce, Duâ, 2.